

ANDER WERK VAN TOON TELLEGEN

Theo Thijssenprijs 1997

Hendrik de Vriesprijs 2006

Constantijn Huygensprijs 2007

Toen niemand iets te doen had (dierenverhalen, 1987; ook als e-book)

Gouden Griffel

Misschien wisten zij alles (verzamelde dierenverhalen, 1995, 2007; ook als e-book)

De genezing van de krekel (roman, 1999, 2008; ook als e-book)

De Gouden Uil 2000

Morgen was het feest (dierenverhalen, met tekeningen van Ingrid Godon, 2008)

Het vertrek van de mier (roman, 2009; ook als e-book)

Iedereen was er (meer verzamelde dierenverhalen, 2009)

Wat dansen we heerlijk (prentenboek, met tekeningen van Annemarie van Haeringen, 2010)

Het wezen van de olifant (roman, 2010; ook als e-book)

Het geluk van de sprinkhaan (roman, 2011; ook als e-book)

Een lied voor de maan (prentenboek, met tekeningen van Mance Post, 2012)

Brieven aan bijna niemand anders (dierenverhalen, met tekeningen van Jessica Ahlberg, 2012)

TOON TELLEGEN

De verjaardag
van de eekhoorn
en andere dieren

Met tekeningen van

JESSICA AHLBERG

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij bv
2012

Voor Molly – TOON TELLEGEN

Voor Johanna – JESSICA AHLBERG

De verjaardag van de eekhoorn

Om maar nooit iets te vergeten had de eekhoorn kleine briefjes op de muren van zijn huis geprikt.

Op een zo'n briefje stond: 'beukennoten'.

Dat briefje las de eekhoorn heel vaak. En hij zei dan altijd: 'O ja, beukennoten! Goed dat ik daaraan denk,' draaide zich om, liep naar zijn kast en zat even later achter een bord met zoete of gestoofde beukennoten.

Op een ander briefje stond: 'de mier'.

Als hij dat briefje tegenkwam knikte hij en dacht: dat is waar ook, ik moet de mier weer eens opzoeken. Dan liet hij zich langs de stam van de beuk naar beneden glijden, liep naar het huis van de mier en riep al van verre: 'Mier! Mier!' Niet lang daarna zaten ze dan in het gras aan de oever van de rivier en spraken over dingen die je nooit kon vergeten en tegelijk ook nooit kon onthouden. Meestal zaten ze daar urenlang.

Op weer een ander briefje stond: 'vrolijk zijn'.

Tja, dacht de eekhoorn als hij dat briefje las. Hij probeerde dan zo vrolijk mogelijk te zijn. Maar als hij niet vrolijk was was het heel moeilijk om het te worden. De mier had hem wel eens uitgelegd hoe dat moest, maar dat was een lang en ingewikkeld verhaal geweest, dat de eekhoorn niet had begrepen.

Het is eigenlijk een raar briefje, dacht de eekhoorn. Maar hij liet het wel hangen.

Ergens achteraf, in een hoek waar de eekhoorn bijna nooit kwam, hing nog een briefje. Het hing zó ver weg dat de eekhoorn het maar één keer per jaar las. Op dat briefje stond: 'mijn verjaardag'.

Op een ochtend, nadat hij het briefje met 'beukennoten' al twee keer had gelezen en peinzend naar het briefje met 'vrolijk zijn' had gestaard, zag de eekhoorn dat briefje weer.

'Mijn verjaardag,' las hij.

Hij sloeg zich voor zijn hoofd, kneep zijn ogen dicht en zei: 'Dat is waar ook! Dat was ik bijna vergeten! Mijn verjaardag...'

Zijn hart bonsde. Hij was bijna jarig.

